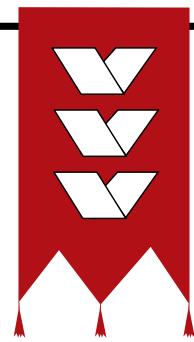

Vesteristen VIESTI

SINNIKKYYS

TOIMELIAISUUS

ELÄMÄNHALU

No. 27

REGGAE-MIES
PANU VESTERINEN

ITÄ-HELSINGIN
KARTANOKIERROS

VESTERISTEN
URHEILIJAT

HAASTATELTAVANA
PÄÄSUNTIO TONI VESTERINEN

Ilmasto- ja ympäristöpolitiikkaa

Yksi kuluneen vuoden teemoista oli ympäristö ja maapallon lämpeneminen. Valtamerissä kelluvista muovilautoista on kyllä puhuttu jo pitkään, mutta vasta tänä vuonna muovin käyttö nostettiin voimalla medioissa esille. Niinhän siinä sitten kävi, että keskustelu heilahti ääriasentoon tyyliin kaikki muovi nähtiin vaarallisena ja turhana ja sen käyttö on nyt heti kiellettävä. Toki lähes joka paikasta löytyvä mikromuovi on havaittu vasta nyt, eikä sen levinneisyyden laajuudesta eikä ajasta, kauanko sitä on ollut luonnonvesissämme, ole varmuutta. Myös mikromuovin vaikutuksesta ihmiseen ja eläimistöön ei ole tutkimustietoa.

Suomessa on hyvä kierrätyskulttuuri ja pullo- ja tölkipalautusjärjestelmämme kelpaa hyväksi esimerkiksi minne päin maailmaa tahansa. Paperinkeräys alkoi Suomessa jo 1920-luvulla ja sotien jälkeen se laajeni koko maahan. Kierrätykseen tottuneen Suomen on helppo vakinaistaa myös muovinkierrätys. Suomen kierrätysmuovi päättyy Riihimäen muovijalostamolle, joten paljon puhuttua jätteiden viientä Kiinaan tai kehitysmaihiin ei tehdä.

Mereen päätyvästä muoviroskasta suurin osa on peräisin kahdeksasta Aasian ja kahdesta Afrikan joesta. Joissakin maissa kiertäneenä olen surkutellen katsonut luontoon heitetyn jätteen määrää. Jos keräyksestä maksettaisiin paikallisille, keräys voisi toimia ja jos se kierrätettäisiin tarvittaessa takaisin teollisuusmaihiin uusioraaka-aineeksi, hyötyisivät kaikki asiasta ja säästäisimme luonnonvaroja. Nythän liikenne on ollut Länsi-Euroopassa toisinpäin, keräysmuovi on viety kehitysmaihiin, jossa se on saattanut päätyä luontoon.

Elintarviketeollisuudessa muovi on todella käyttökelpoinen pakkausmateriaali, ilman sitä ruokahävikkimme olisi paljon nykyistä suurempi.

Siksi muovin yksisilmäinen kieltä ei ole ratkaisu vaan vastuullinen käyttö ja kierrätys. Mutta jokainen voi miettiä, onko vesipullon ostaminen Suomessa järkevää, kun lähes joka paikassa hanavetemme on laadukkaampaa, kun pulloitettu vesi. Jotta muovia voidaan kierrättää, pitää kierrätyspisteitä olla riittävän tiuhaan, siinä tulee sitten kaupan, kuntien ja valtion vastuu.

Toinen vilkas keskustelu syntyi hallitustenvälisen ilmastopaneelin, IPCC:n, julkaistua maapallon lämpenemistä käsittävän raportin. Siinä käydään läpi eri tulevaisuudennäkymiä ja vaikutuksia, mitä voi tapahtua, jos maapallon keskilämpötila nousee 1,5 tai 2 asteella. Viesti oli, että vielä on aikaa tehdä muutoksia, mutta kohta aikaikkuna sulkeutuu ja lämpötilan nousu voi johtaa hallitsemattomiin muutoksiin.

Tuhoisimmat ympäristövaikutukset kohdistuisivat juuri väkirikkaimmille ja köyhimmille alueille, mikä voi aiheuttaa valtavat paineet väestöjen muutoille. Keskeisenä asiana nähtiin hiilidioksidipäästöjen vähentäminen. Selailin raporttia läpi ja yhtä asiaa ihmettelin, väestöräjähdyksestä ei ollut sanaakaan. Vuoden 1960 lukemasta 3 miljardia olemme päätyneet nyt 7,5 miljardiin.

Yhden lapsen politiikkaan ei tarvitse mennä, mutta kyllä myös lapsilukuun pitäisi panostaa. Tässäkin pitää toimia monella taholla, niin koulutuksen, valtioiden kuin uskontojen kautta.

Kolmantena asiana Suomessa on keskusteltu alhaisimmasta syntyvyydestä sitten nälkävuoden 1868. Työelämän pirstaleisuus, pätkätyöt ja lastenhankinnan siirtyminen yli 30-vuoden rajapyykin selittänevät varmasti osan. Mutta osa on varmasti tehnyt ihan tietoisien valinnan.

Toisaalta kun ajatellaan, että ilmaston lämpenemiskysymyksessä emme voi ajatella, ettei pienen Suomen tarvitse tehdä mitään, koska meidän päästöt ovat niin pienet, emme mielestäni voi ajatella syntyvyydessäkään

Usein tarvitaan kriisitilanne, että muutos todella saadaan aikaiseksi.

liikaa suomalainen hattu päässä, vaan ajatella maapalloa kokonaisuutena. Olisiko hallittu maahanmuutto globaalisti parempi ratkaisu väestön vähenemiseen?

Silti en näe syytä vaipua synkkyyteen. Usein tarvitaan kriisitilanne, että muutos todella saadaan aikaiseksi. Lisäksi sisäinen insinööri uskoo myös tekniikkaan yhtenä ongelmien ratkaisijana.

Palataan vielä hetkeksi viime kesään. Saimme juhlia sukuseuran 50-vuotisjuhliä hyvässä kesäsäässä. Illallisen aikana saimme kuulla mielenkiintoisen esityksen Korhosten sukuseuran puheenjohtajalta, Ilkka Korhoselta. Olemme käyneet yhteistä taivalta Kerkonjoensuulla 1500-luvun alkupuolelta asti. On mukava havaita, että jo silloin on puhallettu yhteen hiileen – kunpa sitä tehtäisiin enemmän nykyaikanakin. Ilkan puhe on luettavissa toisaalla tässä lehdessä. Kiitos myös muille esiintyjillemme: Jenni Karjalainen, Elsa Tarjanne, Timo Vesterinen ja Pekka Valkjärvi.

Ensi kesänä suuntaamme sitten Mikkeliin heinäkuun 6.–7. päivä. Toivottavasti pääsette runsain joukoin paikalla. Mutta sitä ennen: Hyvää joulua ja uutta vuotta teille, rakkaat sukuseuralaiset ja ystävät!

Mikko Vesterinen

SUKUNEUVOSTO

Mikko Vesterinen, puheenjohtaja
p. 040 862 1018
mickomatias@gmail.com.fi

Justiina Westerinen, sihteeri
p. 09 342 2656 • 0400 79 2078
justiina.westerinen@uniarts.fi

Riitta Nieminen, rahastonhoitaja
p. 02 736 0071 • 044 927 2842
riittaa.nieminen@sposti.net

Airi Kapanen
p. 040 630 5988
kapanen.airi@gmail.com

Raija Kivinen
p. 040 528 5222
raija.kivinen@kolumbus.fi

Paavo Vesterinen
p. 050 342 7626
paavo.vesterinen@surffi.net

Rauni Vesterinen
p. 040 591 8984
rauni.vesterinen@live.fi

Tiia Vesterinen
p. 0500 609 045
tiia.vesterinen@gmail.com

Kotiosoitteet seuran kotisivuilla www.vesterinen.net

Vesteristen sukuseura ry
c/o Justiina Westerinen
Myllypadontie 7 C 11
00920 Helsinki

TOIMITUSNEUVOSTO

Mikko Vesterinen, Justiina Westerinen, Airi Kapanen, Helimaaria Utriainen

Lue lisää Vesteristen juttuja seuran sivuilta
www.vesterinen.net

ISSN 1457-8247 (Painettu) 14.12.2018

ISSN 2341-6653 (Verkkolehti)

Kulosaaren kartano.

Sukuseuralaisia kartanokierroksella.

ITÄ-HELSINGIN KARTANOKIERROS

Teksti Rauni Vesterinen • Kuvat Mikko Vesterinen

Itäpäivän aikana tutustuimme pääsääntöisesti Itä-Helsinkiin, aloitimme kierroksen kuitenkin Empire-keskustasta Senaatintorilta.

Kun Suomesta tuli Venäjän alainen Suomen Suuriruhtinaskunta vuonna 1809 Ruotsin hävittyä sodan Venäjälle, Helsinki oli pikemminkin pienehkö kylä, jossa oli n. 4 000 asukasta. Asukasluku alkoi jo tosin kasvaa, kun Suomenlinnan rakennustyöt aloitettiin 1748. Ruotsinvallan aikaan tärkein kaupunki oli Turku, mutta Venäjän tsaari Aleksanteri I halusi suuriruhtinaskunnalle uuden pääkaupungin, joka on lähempänä Pietaria, joten hänen määräyksestään

Helsingistä tuli Suuriruhtinaskunnan pääkaupunki v. 1812.

Tehtävää oli paljon, jotta keskusta olisi enemmän keisarikunnan hallintokaupungin näköinen. Vuonna 1808 suurin osa silloista keskustaa, nykyinen Kruununhaka, tuhoutui tulipalossa, joka sai alkunsa tallissa huonosti sammutetusta lyhtykynttilästä.

Asemakaavan loi Johan Albrecht Ehrenström ja rakennussuunnitelmat teki saksalainen arkkitehti Carl Ludwig Engel, jonka luomus on eritoten Senaatintori ympäristöineen. Engel oli aiemmin työskennellyt Tallinnassa ja Pietarissa ja Aleksanteri I oli mieltynyt hänen töihinsä.

Engelin ensimmäinen työ Senaatintorilla oli sen etelälaidan vanhoihin porvaristaloihin kuuluneen Bockintalon (Aleksanterinkatu 20, Katariinankadun ja Aleksanterinkadun kulmassa) uudistaminen väliaikaiseksi kenraalikuvernöörin palatsiksi 1816–1819. Muut porvaristalot modernisoitiin Engelin suunnitelmien mukaan.

Ensimmäinen todellinen voimannostus oli silloinen Keisarillisen Senaatin rakennus, joka valmistui vuonna 1822 ja on nykyinen Valtioneuvosto. Seuraava valmistunut monumentaalirakennus oli vastapäätä Senaattia, Keisarillisen Aleksanterin Yliopiston päärakennus. Se on nykyisin Helsingin Yliopiston pääraken-

nus, jonka julkisivu on identtinen Senaatintalon kanssa, sen valmistumisvuosi oli 1832.

Turun palon jälkeen 1827 Aleksanteri I:n määräyksestä yliopisto siirrettiin Helsinkiin vuonna 1828.

Yliopiston päärakennuksen pohjoispuolelle valmistui Yliopiston kirjasto vuonna 1840 ja viimeisenä valmistui nykyinen Tuomikirkko 1852. Rakkaalla lapsella on ollut monta nimeä, ensin Nikolain kirkko, valmistumisen aikaan hallitsijana oli Nikolai I, myöhemmin nimi muutettiin Suurkirkoksi ja kun Helsingin hiippakunta perustettiin 1959, nimi muuttui Tuomikirkoksi.

Engelin alkuperäisessä suunnitelmassa Senaatintorin puolella kirkon edessä oli päävartio, rakennustöiden aikana kuitenkin keisarin määräyksellä päävartio poistettiin ja tilalle tulivat rappuset. Engel ei nähnyt koskaan kirkkoa valmiina, hän kuoli 1840. Hänen oppipoikansa arkkitehti Lohrman jatkoi Engelin työtä

tehdessä kuitenkin muutoksia Engelin suunnitelmiin, mm. Kulmatornit liisättiin päätornin tueksi ja portaikon molemmille puolille rakennettiin sivurakennukset, joissa toisessa ovat kellot ja toisessa pieni kappeli.

Senaatintoria hallitsee Venäjän keisarin Aleksanteri II patsas, joka on suomalaisten kiittolisuuden osoitus hallitsijalle vuoden 1863 järjestetyillä valtiopäivillä annettujen lupaus-ten vuoksi. Valtiopäivät olivat toiset Venäjän vallan aikana (ensimmäiset olivat vuonna 1809 Porvoossa). Aleksanteri II lupasi Suuriruhtinaskunnalle suomen kielen virallisen aseman, koululaitoksen ja oman rahan, lisäksi tärkeä päätös oli maallisen ja kirkollisen vallan erottaminen.

Kulosaaren kartano

Matkamme jatkui Hakaniemen ja Kalasataman uuden alueen kautta Kulosaareen.

Kulosaaren kartanosta löytyy mainintoja jo 1500-luvulta. Tyypillis-

tä kartanoille oli omistajien tiuha vaihtuvuus. Kulosaaren kartanon tunnetuin omistaja lienee Augustin Ehrensvärd, jonka hallussa kartano oli kahdeksan vuotta (1757-1755) ja joka johti Suomenlinna rakennustöitä. Hänen rakennuttamansa kartanon perusta on nykyisen rakennuksen pohjana. Nykyinen päärakennus on 1800-luvun alusta Engelin käsialaa, kartanoa asutti silloin Jägerhorn af Storby suku. Silloin elettiin myös kartanon kukoistusaikaa, sisustus oli loisteliias, kartanosta myytiin maitoa, voita, viljaa, läskiä, vasikoita ja viinaa. Kartanon emännän Louisan sanotaan saaneen 28 killingin sakot simatuo-pillisen myynnistä 1820.

Viimeinen kartanon yksityinen omistaja oli Pohjoismaiden Yhdyspankin johtaja Johan Cronstedt, joka tuli omalla höyrylaivalla kesäaikaan kartanon laituriin. Johanin kuoltua 1907 leski Eva myi Stuguön (Kulosaaren), Kivinokan ja pieniä saaria yhteensä 138,5 ha Brändö Villastad

Herttoniemen kartano ja sen puutarha.

Herttoniemen kartano sisältä.

Ab-yhtiölle, jonka osakkaina olivat mm arkkitehdit Bertel Jung, Armas Lindgren ja Lars Sonck.

Suunnitelmissa oli rakentaa Kulosaaren varakkaammalle välle huvilakaupunki, josta toteutui 40 rakennusta ja ne sijaitsivat pääsääntöisesti nykyisen Kulosaarenpuistotien oikealla puolella (kun saavutaan keskustasta päin). Sähkösovimus solmittiin kaupungin kanssa, joten katuvälit saatiin v. 1911, kunnallistekniikka 1915. Yhteys Helsinkiin hoidettiin raitiovaunulla, joka ennen sillan rakentamista v 1919 kuljetettiin höyrylaivalla mantereelta saarelle. Ratikayhteys Kulosaaren toimi vuoteen 1951 saakka.

Vuodesta 1927 Kulosaaren kartano on ollut kaupungin omistuksessa, 1937 kaupunki luovutti kartanon ym-

päristöineen KTV:n, nykyisen JHL:n käyttöön, se toimii kurssi- ja lomakeskuksena ja itse kartanon tiloja vuokrataan juhlatilaisuuksiin.

Nykyinen Kulosaaren silta on valmistunut 1957. Porvoontie rakennettiin saaren läpi 1930-luvulla, Itäväylä 1970-luvulla ja metrolinja avattiin 1982. Kulosaari oli osa Helsingin pitäjää vuoteen 1922, jonka jälkeen se oli itsenäinen kunta aina suureen kuntaliitokseen saakka 1946, jolloin siitä tuli yksi Helsingin kaupunginosa. Kulosaaren kartanon maista perustettiin siirtolapuutarha vuonna 1934, yhteensä 7,5 ha, nykyisin puutarhan alueella on 182 mökkiä.

Herttoniemen kartano

Kulosaaresta jatkoimme Herttoniemen kartanoon. Tämänkin kartanon

historia on varsin värikäs, omistajat ovat vaihtuneet tiuhaan tahtiin, kuuluisin omistajista lienee amiraali Carl Olof Cronstedt. Häntä ennen Herttoniemi oli myös Augustin Ehrensvärdin omistuksessa. Hän perusti sinne tiilitehtaan – Suomenlinnan työmaalla tarvittiin paljon rakennusmateriaalia. Ehrensvärd joutui lähtemään Pommerin sotaan 1757, jolloin hän myi Herttoniemen veljelleen, mutta piti Kulosaaren itsellään.

Ehrensvärdin jälkeen Herttoniemeä isännöivät mm. Beng von Spången (Suomenlinnan komentaja), hän perusti posliini/fajanssitehtaan, joka toimi vuosina 1762–1845. Cronstedtila kartano oli 1793–1799, sitten kartano myytiin. Suomen sodan aikana sinne majoitettiin venäläistä sotaväkeä. Cronstedt toimi Suomenlinnan

komentajana Suomen sodan aikaan, hän luovutti linnoituksen ilman taistelua venäläisille. Todellista syytä ei tiedetä, on vain arvauksia:

- linnoitukseen oli paennut manteelelta naisia ja lapsia ja jos linnoituksesta olisi taisteltu, seurauksena olisi ollut verilöyly

- Cronstedt ei saanut apua Ruotsista, luovutus tapahtui toukokuun alussa, meri oli jäässä ja Ruotsin laivaston saaminen apuun täysi mahdottomuus

- vaikka apua olisi saatukin, Ruotsilla ei olisi ollut riittävästi sotaväkeä puolustamaan linnoitusta

Ruotsalaisille Cronstedt oli maanpetturi, hän menetti maineensa, työnsä ja kaiken Ruotsissa olevan omaisuutensa. Apua tuli kuitenkin Venäjältä, joka maksoi hänelle 'elä-

kettä'. Cronstedt osti Herttoniemen kartanon toistamiseen vuonna 1813 ja eli siellä kuolemaansa saakka 1820. Kartano oli suvun hallussa vuoteen 1859, jolloin sen osti viimeinen yksityisomistaja, Bergbomin suku. Heidän hallussaan kartano oli vuoteen 1917. Sisällissodan melskeissä Malmin innokkaat punakaartilaiset etsivät vauraista taloista aseita ja he saapuivat aamuvarhaisella kartanoon, kun isäntäväki oli aamiaisella. Johan Bergbomilla oli kädet tupakkatakin taskuissa, josta punakaartilaiset päättelivät hänellä olevan ase ja niinpä he ampuivat hänet aamiaispöydän ääreen.

Bergbom oli jo aiemmin myynyt kartanon maat, hän jätti itselleen vain 15 ha päärakennuksen ympärillä ja puistoalueen, jonka rakentaminen

on aloitettu jo 1760-luvulla. Nykyisen muodon loi Cronstedt 1810-luvulla ja se muodostuu kahdesta erilaisesta alueesta. Suoraan kartanon edessä on säännönmukainen barokkipuisto ja päärakennuksesta vasemmalla englantilainen puisto lampineen, kiemurtelevine käytävineen ja pensaineen. Puistoissa on kaksi huvimajaa, jotka molemmat ovat Engelin piirtämiä. Puisto on Helsingin kaupungin hoidossa ja on yksi maamme upeimmista puistoista.

Päärakennus on myös Cronstedtin aikana rakennettu, sen perustana on aiemmin paikalla toiminut fajanssitehdas. Bergbomit olivat sopineet kartanon lahjoituksesta Svenska Odlingens vännen i Helsingē -yhdistykselle, jonka omistuksessa kartano on tänäkin päivänä. Talossa on nykyisin

Puotilan kartano, sen muistomerkki ja kappeli.

museo, ensimmäisessä kerroksessa on Bergbom-aihe ja toinen kerros on omistettu Cronstedtille. Esineet on saatu lahjoituksina mm amiraalin viimeisimmiltä sukulaisilta.

Herttoniemen kartanoon tutustumisen jälkeen nautimme pullakahvit pienessä ja originellisessä Røihuvuoren Rio-kahvilassa. Kahvitauon jälkeen matkamme jatkui Marjaniemen kautta Puotilan kartanoon, jossa amiraali Carl Olof Cronstedt syntyi 1756.

Puotilan kartano

Puotilan kartano on myös kokenut monenlaista olemassa olonsa aikana, monia omistajia, joista huomattavin on kauppaneuvos, laivanvarustaja Johan Henrik Lindroos. Kartano oli suvun hallussa 1860-1902. Johan oli edelläkävijä koneellistamisessa, kartanon mailla otettiin käyttöön hevosvetoiset niitto- ja haravakoneet, navetassa oli parhaimmillaan toista sataa lehmää ja oma meijeri. Kartanoon kuului myös 6 torppaa, joista yksi oli Maras eli nykyinen Marjaniemi.

Viimeinen yksityinen omistaja oli liikemies Leopold Lerche, joka myi 1917 maita Botby Gods AB-yhtiölle

yhteensä 573 ha, nämä alueet piti kaavoittaa osin asuinalueeksi, osin teollisuutonteiksi, mutta sisällissota sotki suunnitelmat. Ainoa toteutunut hanke oli Marjaniemen huvilayhdyskunta. Kaupunki lunasti osan maista 1927 ja osti kantatilan 6 vuotta myöhemmin. Alue kaavoitettiin 1959.

Lindroosin aikana luotiin Juorumaälle puistoalue, joka on osittain menettänyt alkuperäisyytensä. Nykyinen kartanorakennus on 1700-luvun lopulta, terassi on rakennettu hiukan myöhemmin ja on pietarilaisten puuseppien työtä.

Vuosien saatossa kartanossa on toiminut vanhusten hoitokoti, retkeilymaja, kansakoulu, kesäisin lasten kesäsiirtola, maatalouskoneiden tutkimussäätiö ja Kovaosaiset ry:n häädettyjen asuntola. Vuonna 1964 talossa asui 17 perhettä, joissa oli 43 lasta.

Talon kunto oli huono ja kaupunki oli jo antanut purkutuoimion 1960-luvulla, mutta se kuitenkin vuokrattiin ravintolatoimintaan. Sitä pyöritettiin vuoteen 2011 saakka, jonka jälkeen rakennus oli muutaman vuoden tyhjänä.

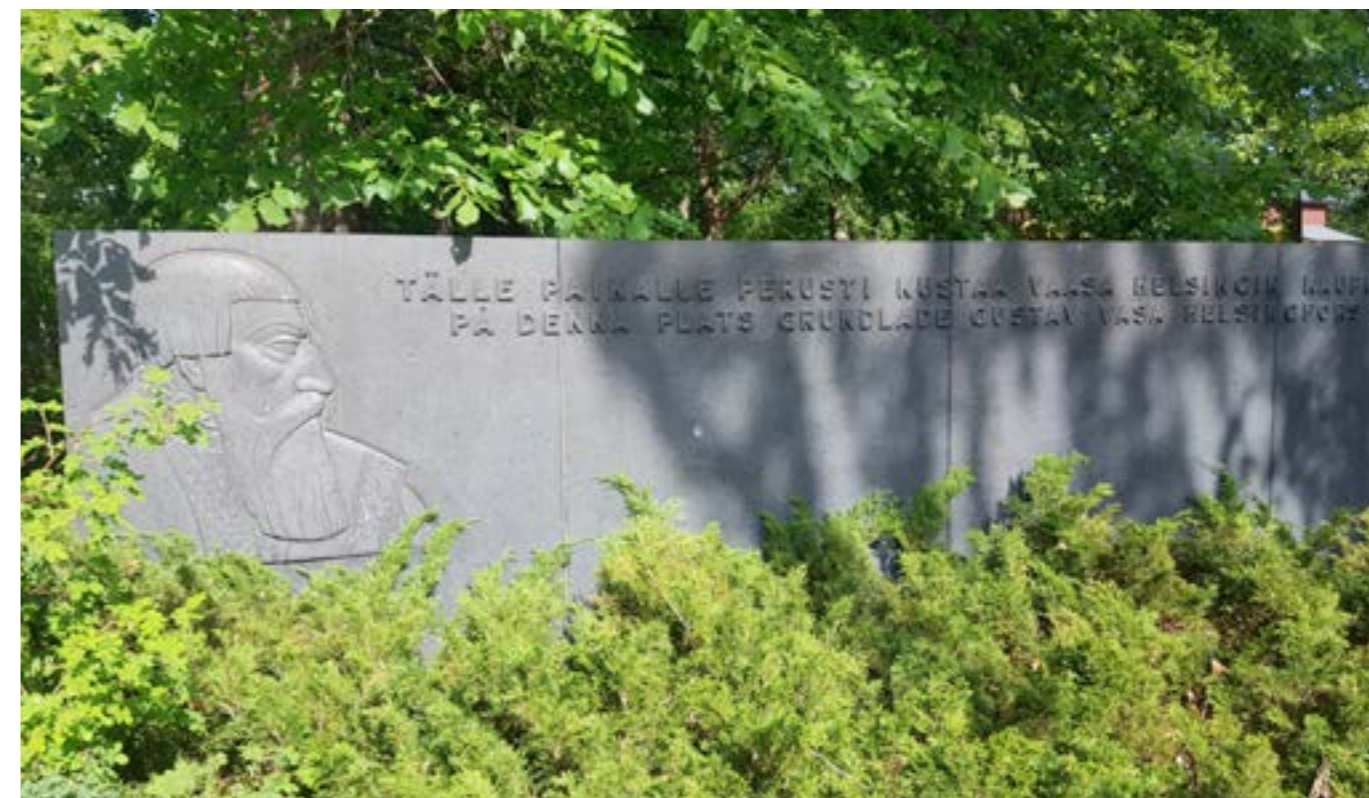
Vuonna 2014 rakennuksen osti paikallinen yrittäjäryhmä ja teki mitta-

van saneerauksen. Kartano haluttiin säilyttää täysin alueen asukkaiden ja toimijoiden käytössä, se avattiin uudistettuna 25.8.2014. Ravintolatoiminta jatkuu, viereisessä kappelissa (entinen kartanon viljamaksiini) on vuosittain yli 200 perhetilaisuutta. Kappeli on yksi Helsingin suosituimmista vihkikirkoista.

Helsingin perustamispaikka

Kierroksemme päättyi paikkaan Vanhan kaupungin lahdella, josta kaikki alkoi 12.6.1550, kun Kustaa Vaasa määräsi perustettavaksi sinne Helsingin kaupungin. Sen asukkaiksi komennettiin Porvoon, Tammisaaren, Rauman ja Ulvilan porvareita, jotka eivät tästä olleet lainkaan mielissään ja ainakin osa palaili sittemmin takaisin entisille asuinsijoilleen. Helsinki sijaitsi Vantaanjoen suulla ja sen piti kilpailla Tallinnan kanssa kaupasta. Sijainti ei kuitenkaan osoittautunut hyväksi, vaan 90 vuotta myöhemmin vuonna 1640 kaupunki siirrettiin Vironniemelle (nykyinen Kruunuhaka).

Muistomerkki Helsingin kaupungin perustamispaikalla.

Juhlapuhe Vesteristen sukuseuran juhlassa 7.7.2018

Teksti Ilkka Korhonen • Kuvat Mikko Vesterinen

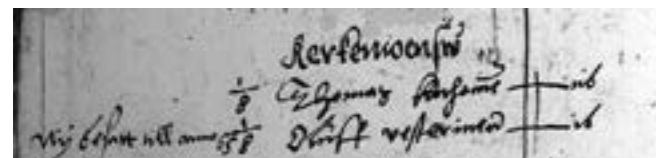
Arvoisat Vesteriset, hyvät sukulaiset. Näillä sanoilla on todella mukava aloittaa tämä minulle suotu kunnia, siis juhlaesitelmä, jossa koetan selvitellä vähän tarkemmin sukujemme yhteisiä varhaisvaiheita. Näinhän asia todellakin on, te Vesteriset ja me Korhoset olemme sukulaisia jo lähes viidensadan vuoden takaa. Tällainen sukulaisuus on 1500-luvun puolivälissä alkaneeseen Hämeen erämaan eli myöhemmän Rautalammin asuttamiseen liittyen varsin harvinainen tapaus ja siksi erityisen mielenkiintoinen.

Aluksi haluaisin kuitenkin kertoa jotain omasta sukuseurastamme, jonka nimi on Wanhan Rautalammin Korhoset ry. Kuten varmaan moni on tietoinen, Korhoset ovat kovasti noudattaneet Raamatun ohjetta lisääntyäkää ja täyttäkää maa, onhan Korhonen nykyisin maamme yleisin sukunimi. Meille kuitenkin on jo kauan ollut selvää, että me muodostamme ihan oman sukuhaaran, jonka kantaisä on Rautalammin asettunut erätalonpoika **Tuomas Pekaipoika Korhonen**. Dna-testit ovat kyllä osoittaneet, että meillä on keskiajalla ollut yhteisiä esi-isiä muidenkin nyky-Korhosten kanssa. Esim. runsaslukuiset Kainuun Korhoset ovat omia kaukaisia sukulaisiamme.

Ensimmäinen sukujuhlamme järjestettiin yhdessä sukumme kantataloista, Vesannon Sonkarinsaaren Ukkolassa vuonna 1951. Sukuseura rekisteröitiin tästä kahden vuoden kuluttua. Koko hankkeen alkuunpanija ja ensimmäinen puheenjohtaja oli Vesamäen Säkkinmäeltä kotoisin ollut lähetyssaarnaaja, maisteri **Kalle Korhonen**, joka tunnettiin kautta maan nimellä Kiinan-Kalle. Hänen kuoltuaan vuonna 1963 Seuran siihen asti vilkas toiminta lopahti 15 vuodeksi, kunnes se 1970-luvun lopulla saatiin muutaman aktiivisen henkilön avulla uudelleen käyntiin. Itse olen vasta neljäs suvun päämies, siis puheenjohtaja.

Toimintamme koostuu lähinnä kolmen vuoden välein pidettävästä sukujuhlasta ja välivuosina järjestettävistä kesätapahtumista, kuten matkoista ja retkistä. Viikon päästä nautimme rantakalaa Konnevedellä. Vuodesta 1993 al-

Ollin nimi esiintyi ensimmäisen kerran Sääksmäen voutikunnan maakirjassa Kerkonjoensuussa vuonna 1565 (KA 4002, s. 22).

kaen ilmestynyt sukujulkaisumme Wanha Tuomas sai 2015 toisen palkinnon Sukuviesti-lehden sukulehtikilpailussa. 1700-luvun alkuun ulottuva sukukirjamme Rautalammin Korhosten kuusi vanhinta sukupolvea ilmestyi kaksi vuotta sitten. Toinen osa, joka jatkuu 1800-1900-lukujen vaihteeseen, on tekeillä.

Vaikka Korhosia on aikojen saatossa ollut monillakin merkittävillä paikoilla maassamme, ei meidän sukuhaaramme kuulu varmuudella kuin pari erityisesti mainittavaa persoonaa. Ensimmäinen on tietysti 1700-1800-luvulla elänyt, Vihta-Paavona tunnettu kansanrunoilija **Paavo Matinpoika Korhonen**. 1800-luvun lopulla Rautalammin syntynyt **Aapeli Aatunpoika Korhonen** päätyi Amerikkaan bisneksentekoa oppimaan ja palasi Suomeen nimellä **Abel Adams**. Maamme tämän hetken suurin elokuva-alan tekijä Finnkino on Aapelin perustaman Adams-filmin jälkeläinen. Klassisen kitaran virtuoosi **Timo Korhonen** on myös meikäläisiä

Tässä ehkä oleellimmat tiedot omasta sukuseurastamme.

Sitten varsinaiseen asiaan. Laadin 40 vuotta sitten valmistuneen graduni Rautalammin asuttamisesta, mutta jo sitä ennen olin selvittellyt Rautalammin sukujen, talojen

Verokirja 1611-1612. Sääksmäen kihlakunnanvoudin Martti Jaakonpojan kirjuri merkitsemät Kerkonjoensuun kolme isäntää: Pekka Vesterinen, Lemetti Korhonen ja Silvester Korhonen. Alkuperäisen isännän Tuomas Korhosen talon koukkuluku oli 1/4. Talo oli jaettu kahteen, toinen puoli lankomies Pekka Vesteriselle ja toinen Korhosen omille pojille Lemetilille ja Silvesterille.

Ilkka Korhonen

Sukuseuralaisia illallisella.

Juhlaväelle esiintyivät Elsa Tarjanne ja Jenni Karjalainen.

ja kylien vaiheita asutusajoista lähtien. Erityisesti minua luonnollisesti on kiinnostanut Kerkonjoensuun kylä, jonne esi-isämme asettuivat 1500-luvun puolivälissä. Aluksi minua vähän häiritsi seikka, että samalla tontilla oli kymmenen vuoden kuluttua jo kaksi taloa ja vielä eri sukunimisten isäntien hallussa. Tämä poikkesi normaalista käytännöstä muualla erämaassa, jossa kullekin erämaa-alueelle eli ns. miehenoalle syntyi yleensä vain yksi tila, tai sitten se halottiin jo alkuvaiheessa veljesten kesken.

Ratkaisu oli lopulta hyvin yksinkertainen: tajusin, että koska kyseessä eivät olleet veljekset, Korhosten ja Vesteristen täytyi olla langoksia, jotka olivat jostain päin muuttaneet yhdessä alueelle ja saman tien jakaneet tilan. Koska etunimikäytäntö oli tuohon aikaan, siis uuden ajan alussa sellainen, että suvussa annettiin lapsille isovanhempien, vanhempien ja muiden omaisten nimiä, lähisukulaisuus on myös helppo todeta. Sekä Korhosten että Vesteristen perheissä esiintyvät 1500-luvun lopulla ja 1600-luvun alussa ainakin nimet Pekka ja Olli sekä varsinkin Silvester, joka ei ollut tuohon aikaan minkäänlainen muotiniimi ainakaan Rautalammin.

Selvittämättä on vieläkin, mistä esi-isämme Tuomas perheineen Rautalammin suuntaan lähti. Kun kruunu 1500-luvulla alkoi laatia luetteloita veronmaksajista, Korhosia löytyi jo runsaasti sekä Karjalan Kannaksen että Suur-Savon pitäjistä. Kun olin päättänyt, että Tuomaan perhekuntaan kuului kahden eri sukunimen kantajia, haku supistui merkittävästi. Tarpeen oli vain tutkia seutuja, jos-

sa olisi 1500-luvun puolivälissä asunut sekä Vesterisiä että Korhosia.

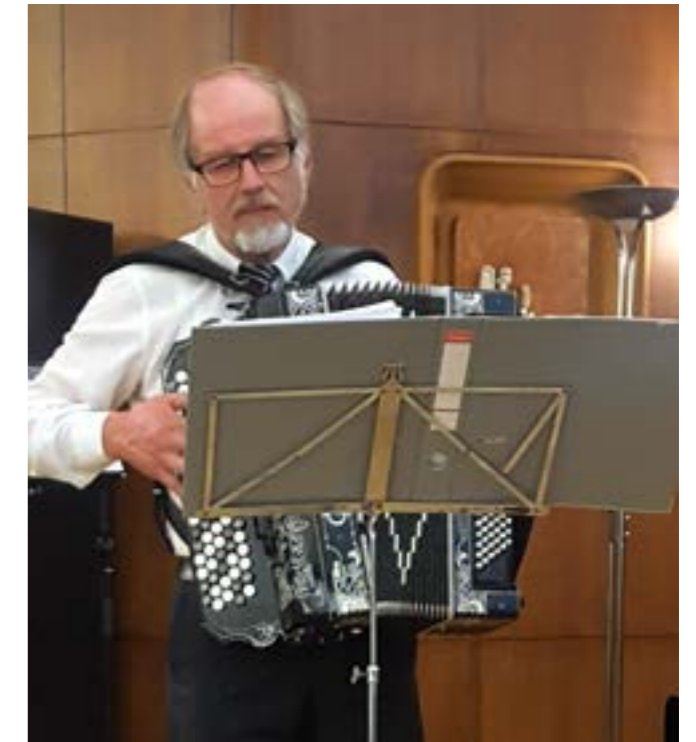
Itä-Suomen väestön siirtymisiä paljon tutkinut **Veijo Saloheimo** oli aikanaan sitä mieltä, että Korhoset muuttivat Rautalammin alueelle suoraan Karjalan Kannakselta, Jääskestä. Vesteristen sukukronikassa Polvesta polveen puolestaan esitetään näkemys, että suku olisi muuttanut Rautalammin Äyräpäästä. Varmaan nämä naapuripitäjissä asuneet Korhoset ja Vesteriset toisensa tunsivat ja ehkä keskenään perheitäkin perustivat, mutta tuskin he sieltä asti Hämeen erämaahan siirtyivät. Samaa mieltä oli graduni tarkastaja professori **Blomstedt**. Myöhempi Dna-tutkimuskin todistaa, että oman sukumme on kotoisin Suur-Savosta, josta suurin osa Rautalammin asuttajia oli lähtöisin.

Korhosia vaikutti 1500-luvun puolivälissä jo useilla seuduilla Suur-Savonkin alueella niin runsaslukuisasti, että olisi ihme, jos kukaan heistä ei uudisasukkaaksi lähtenyt olisi siirtynyt. Vesterisiä ja Korhosia asui kuitenkin lähikään vain kahdessa Savon pitäjässä, Rantasalmella ja Pellosniemellä. Näin ollen uskon vakaasti, että jompi kumpi on sukujemme yhteinen lähtöpaikka. Lopullinen varmuus saataneen Dna-tutkimuksen kautta, mutta yrityksistä huolimatta varmoja tuloksia ei ole vielä saatu.

Itse olen kovasti nykyisen Mikkeliin kuuluvan Ristiinan alueella olleen Pellosniemen kannalla. 1540-luvulla Pellosniemen pitäjän Pellosniemen neljänneksen kuudennen kymmenyksen alueella piti taloa **Antti Ollinpojan** kanssa **Pekka Vesterinen** -niminen talonpoika. Vuonna

Sukuseuralaisia illallisella.

Pekka Valkjärvi viihdytti vieraita hanurimusiikilla.

1549 Antti oli muuttanut pois ja tilalle tullut **Paavo Korhonen**. Seuraavana vuonna kolmanneksi yhtiömieheksi mainittiin **Matti Korhonen**. Paavo poistui talosta jo 1552 ja Matti pari vuotta myöhemmin, jolloin Pekka Vesterinen jäi tilan ainoaksi haltijaksi.

Olisi tietenkin herkkua väittää, että juuri tästä talosta lähtivät Vesteriset ja Korhoset kauas länteen erämaata asuttamaan. Ensimmäinen Rautalammin Vesterinen oli nimeltään Olli, jonka poika sai nimen Pekka, ehkä isoisänsä mukaan. Tosin olen jossain nähnyt mainittavan Ollin isän nimeksi Matin. Korhosten Pekka-isä puolestaan voisi olla Paavo ja Matti Korhosen nuorempi veli. No, tämä on aivan puhdasta arvailua tai pikemminkin tietoista huuhaata, mutta joka tapauksessa uudisasukkaiksi lähtevät olivat juuri noita nuorempia veljiä, joille ei ollut talonpojan asemaa tarjolla omalla kotiseudulla. Muitakin Korhosia Pellosniemen pitäjässä asui vuonna 1551. Pellosniemen neljänneskunnassa heitä oli neljässä talossa ja saman pitäjän Pitkälähden neljänneskunnassa samoin neljässä. Asuiko sitten Vesterisiä Pellosniemellä enemmänkin kuin tuo Pekka, sitä en ole tutkinut, mutta varmaan teidän seuranne on siitä selvillä.

DNA-tutkimus on toisaalta löytänyt Rantasalmelta yhteisiä Korhos-juuria oman esi-isämme kanssa, kun taas Pellosniemeltä tällaisia ei ole ainakaan vielä tullut esille. Jos teidän sukunne mahdolliset DNA-näytteet osuvat jommalle kummalle alueelle, olisi kyseinen asia sitten melko varma. Eli mielenkiinnolla odotan tällaista tietoa.

No niin, siirrytään sitten vihdoinkin viimein Hämeen erämaille. 1550-luvun alussa Niiniveden rannalle lähelle Kerkonjoen suuta saapui veneellä joukko, joka asettui asumaan jo valmiiksi rakennettuun savupirttiin. Perheen päällä oli **Pekka Korhonen**. Hänen vaimonsa oli mukana, sikäli kun oli elossa. Muita matkalaisia olivat näiden pojat Tuomas ja Heikki vaimoineen sekä tytär ja tämän mies **Olli Vesterinen**, lapsenlapsiakin oli jo muutama syntynyt.

Hämäläiset eivät olleet aikanaan kovin ihastuneita, kun savolaiset tunkeutuivat heidän erämaihinsa, mutta he eivät voineet sille mitään, koska **Kustaa Vaasa** oli jo 1542 julistanut kaikki valtakunnan asumattomat erämaat kruunun omaisuudeksi. (Pekka) Korhonen sai hakemuksensa perus-

teella kihlakunnantuomari **Jöns Västgöten** 11. tammikuuta 1553 päivätyn päätöksen, jolla jämsäläisten talonpoikien aiemmin omistama, asiakirjassa nimellä Kerkoneräsija mainittu, maa-alue, siirtyi hänen hallintaansa.

Alue oli tästä lähtien Korhosen hallussa ns. kruununtalana, jota hän saattoi viljellä kuin omaansa niin kauan kuin vain maksoi veronsa. Päätöksessä mainitaan myös seitsemän rajamerkkiä, jotka täsmäivät täysin Kerkonjoensuun kylän rajojen kanssa, ilman kylään myöhemmin liitettyä Pääntärintaipaleen aluetta. Näitä merkkejä Seuramme jäsenet kävivät bongaamassa muutama vuosi sitten. Suosittelemme samaa Vesterisillekin, onhan kyseessä yhtä hyvin teidänkin alkuperäiset tiluksenne. Rajamerkkien nimet löytyvät mm. sukukirjastamme.

Pekka Korhonen oli jo niin iäkäs, että veroluetteloihin isännäksi eli verovastaavaksi merkittiin hänen pojistaan Tuomas. Koska Korhosen tila käsitti kaksi eräaikaista miehenosaa eli eräpalstaa, sille oli tässä vaiheessa mahdollista perustaa jo kaksi tilaa. Niinpä vävy-poika Olli Vesterinen sai puolet kantatilasta, mikä merkittiin maakirjaan vuonna 1565.

Mutta talolliseksi halukas oli myös Tuomaan Heikki-veli. Tämän takia Korhoset yrittivät saada hallintaansa myös Niiniveden itäpuolella Saikarinniemessä olleen jämsäläisten miehenosan, jolle tosin Haapamäeltä tullut **Reko Raatikainen** oli jo rakentanut asumuksensa. Yritys onnistui puolittain, sillä ilmeisesti edellä mainitussa päätöksessä Västgöte jakoi miehenosan kahtia Korhosten ja Raatikaisen kesken. Kumpikaan ei liene ollut tyytyväinen, koska puolikas ei riittänyt talon perustamiseen.

Heikki Korhonen asusteli aikansa veljensä Tuomaan luona, mutta lähti sitten perheeseen jonnekin kokonaan muualle. Raatikainen luopui muutaman vuoden kuluttua puolikkaasta tilastaan ja muutti Haapamäelle veljensä talon isännäksi. Asia hiersi kyllä pitkään Korhosten/Vesteristen ja Raatikaisten välejä ja rajariitoja ratkottiin pitkään. Korhoset ja Vesteriset sen sijaan käyttivät hyväksensä Jämsän seurakunnan omistamaa Pääntärintaipaleen aluetta ilmeisesti varsin sopuisasti, kasketen, kalastaen ja metsästäen.

Kumpikin Kerkonjoensuun talo halottiin 1600-luvun alussa, jolloin keskuskylä sai muodon, joka kesti aina

Timo Vesterinen oli yksi illan esiintyjistä.

1700-luvun alkuun saakka. Korhoset hävisivät uudistalostaan jo 1630-luvun katoavuosina ja kantatalosta nälkävuonna 1710. Vesteristen kantatalon vävyksi ja isännäksi tuli 1612 **Pekka Sorri** (onkohan joku selvittänyt, mistä hän oli kotoisin?), ellei hän sitten ollut sukunimensä muuttanut Vesterinen. Kerkonjoensuun keskuskylälle nimensä antanut Vesteristen uudistalo sen sijaan pysyi perustajasukunsa hallussa vuoteen 1864 saakka.

Kerkonjoensuun keskuskylä oli rautalampilaisittain varsin harvinainen ryhmäkylä, jossa sen neljä taloa olivat siistissä jonossa sadan – parinsadan metrin päässä toisistaan järven rannan suuntaisesti. Kaikki talot ovat edelleen paikallaan lukuunottamatta yhtä, joka sai kylän vanhimpana talona rekisterinumeron yksi, kuten oli tapana kaikissa muissakin Rautalammin kylissä.

Kun kantatila sitten halottiin, Korhoset rakensivat uuden pirtin vanhan pohjoispuolelle. Vesteriset puolestaan jäivät asumaan vanhaan taloon, joka sai myöhemmän isän-

täsukunsa mukaan nimen Sorri. Kyseinen paikka on siis juuri se, johon Korhosten joukko rakensi pirttinsä alueelle asettuessaan. Näin ollen muistokivi, jonka Sukuseuramme entisen Sorrin talon kohdalle pystytti vuonna 2004, ei voisi olla oikeammassa paikassa.

Tähän loppuun vilkaisin vielä esivanhempaintaulujani. Löytyihän sieltä Vesterinenkin, vuonna 1729 syntynyt Nilakka nro 2 Vesterilän eli Hiekan tytär **Helga Juhontytär Vesterinen**, joka oli naimisissa kyseiseen taloon vävyksi tulleen **Martti Martinp. Pasasen** kanssa.

Rautalammin Vesteristen vaiheet näyttävät siis liittyvän meidän sukuun lähemmäs kuin ehkä minkään muun suvun. Näin ollen näkisin mielelläni, että voisimme jatkossakin tehdä yhteistyötä jossain muodossa, esimerkiksi yhteisten matkojen merkeissä. Tällaisesta meillä on jo hyviä kokemuksia Maukosten suvun kanssa. Joka tapauksessa esitän tässä kutsun Vesterisen suvun edustajille saapua 29.6.2019 Konnevedelle Vanhan Rautalammin Korhosten sukujuhlalle.

Vesteristen urheilijat

Tässä viestissä on kolme juttua Vesteristen urheilijoista. Yksi edustaa jo eläkkeellä olevaa, mutta koko elämänsä urheillutta miestä, joka on harrastanut perinteisiä suomalaisia lajeja. Kaksi muuta ovat nuoria nousevia tähtiä, joiden lajit ovat taas uudempia eikä harrastajamäärät ole kymmenen suosituimman joukoissa Suomessa. Kansainvälisesti nekin kyllä ovat suosittuja.

MATIAS VESTERINEN – nuori lahjakas motocross-ajaja

Teksti Mikko Vesterinen • Kuvat Matias Vesterisen arkisto

Ruokolahtelainen 16-vuotias **Matias Vesterinen** voitti suvereenisti vuoden 2018 Motocrossin Suomen Cup mestaruuden alle 18-vuotiaiden MXJ-luokassa. Hän varmisti sen itselleen jo ennen viimeistä kuudennetta osakilpailua. Siihen mennessä Matias oli voittanut jokaisen viiden edellisen osakilpailun molemmat lähdöt. Sukuseuralla on mukava velvollisuus haastatella nuorukaista. Välimatkan takia se tehtiin puhelimella.

Ensimmäiset motocross-ajot Matias teki 5-vuotiaana läheisellä Kurkivuoren radalla. Siitä syttyi kipinä lajiin ja hän liittyi Imatran Motocrosskouluun. Aivan ensimmäisten vuosien aikana hän ei ajanut kilpaa, mutta 8-vuotiaana, vuonna 2010, oli ensimmäinen kisa Mikkelissä. Sijoitus ei kuitenkaan jäänyt mieleen. Vuonna 2012 tulivat ensimmäiset palkintosijat. Siitä lähtien Matias on ollut ikäluokkansa Suomen parhaimmistoa.

Isän kanssa alkoivat harjoittelut ulkomailla vuonna 2013 ja vuodesta

2016 alkaen Matias muutti harjoittelemaan talvikaudeksi Belgiaan asuen siellä sijaisperheessä. Belgia on yksi motocrossin kärkimaita, joten se on hyvä harjoittelupaikka. Matias edusti moottoripyörävalmistaja KTM DIGA Racing Teamiä siellä. Vaikka samaan junioritiimiin kuului toinen suomalainen, oli siellä pakko oppia käyttämään myös englantia. Kesällä 2015 hän voitti Belgiassa alle 14-vuotiaiden joukkuemaailmanmestaruuden. Joukkuemestaruus ei kuitenkaan riittänyt Matiakselle, hän totesi Ylen haastattelussa ”Haluan joskus olla yksilönä maailman paras”.

Nyt marraskuussa 2018 hänellä on meneillään peruskuntokausi, siihen kuuluu juoksua ja lihasharjoittelua kuntosalilla. Tälle talvikaudelle hän menee harjoittelemaan Espanjaan, sieltä sitten alkukevästä taas Belgiaan. Ensi vuonna on tarkoitus ajaa 125-kuutioisten EM-sarja ja sijoittua siinä vähintään viiden sakkiiin. Osakilpailuja on kaikkiaan 9 ympäri Eurooppaa, mm. Italiassa, Belgiassa, Hollannissa, Saksassa ja Ruotsissa.

Osakilpailuissa on mukana 40 ajajaa, joten tavoite on hatunnoston arvoinen.

Myös Suomen aikuisten mestaruussarjan kuuteen kisaan on tarkoitus ensi kesänä osallistua luokassa MX2 (alle 250 kuutioisten sarja). Täällä tavoite on sijoittua kaudella kolmen sakkiiin. Matias ajoi jo kauden 2018 aikuisten sarjassa (jossa muut käyttivät 250 kuutioista pyörää) sijoituen kokonaistuloksissa sijalle seitsemänneksi. Paras sijoitus oli kolmas.

Motocross ei ole kansainvälisellä tasolla enää halpaa. Matiaksella on kuitenkin ollut sama tukijoukko usean vuoden ajan.

Loukkaantumisia on myös sattunut uran varrella, isoin oli leikkauksena vaativa lonkkavamman syyskuussa 2014. Heinäkuussa 2016 hän joutui sairaalaan Saksassa rajun kaatumisen jälkeen, mutta siitä hän selvisi ilman pahempia vammoja. Viime vuonna murtui ranne, jolloin käsi oli kipsissä 6 viikkoa.

Sukuseura toivottaa voitokkaita ajajia ensi kaudelle.

Muisteloja kuntokilpailu-uralta

Teksti Paavo Vesterinen • Kuva Paavo Vesterisen arkisto

Ensimmäisiä muistikuvia urheilu-uraltani on mieleen jäänyt vuodelta 1954 Ruotsin MM-hiihdoista Falunista **Veikko Hakulisen**, **Kuzinin** ja **Järnbergin** latutaistelut radiosta kuunneltuina.

Omat hiihtoni samana talvena olivat palokunnan järjestämät kilpailut, ilmeisesti pärjäsin niissä hyvin, koska muistan ne. Sisareni **Riitan** käydessä ala-koulua minäkin 2 vuotta nuorempana pääsin koulun kisoihin mukaan ja sain palkinnoksi Hiewatha-kirjan ja toisena vuonna henkselit.

Hiihdosta lauletaan sukuvikana, sen olen perinyt äidiltäni **Vilmalta** (Sysmän Sisu) ja isältäni **Pentiltä** (Kuuterselän Katajaiset), ja siirtänyt sen pojilleni **Vesalle** ja varsinkin **Villemelle**.

Maaseudulla ei 50-luvulla ollut juurikaan muita harrastuksia lapsille kuin ulkoliikuntaa, kesällä yleisurheilua ja talvella hiihtoa ja luistelua. Kilpailujen latutalkoot pidettiin lauantaisin ja sunnuntaina olivat kilpailut. Lumituiskun yllättäessä ladut hiihdettiin auki vielä ennen kisaa. Kilpailut pidettiin aina kirkonmenojen jälkeen. Kotikuntani oli Kuusjoki, joka on myöhemmin yhdistynyt Salon kaupunkiin. Kunnassa oli kaksi urheiluseuraa, Kuusjoen Humu oli SVUL:n seura, jota itse edustin ja Kuusjoen Kaiku TUL:n seura. Siihen

aikaan jako eri seuroihin oli hyvin tarkkaa, mutta Kuusjoella seurat pitivät kilpailuja vuorosunnuntaisin ja kaikki muut osallistuivat niihin paitsi kaksi kapina-ajan kokenutta veteraania, joista toinen kävi vain Humun kisoissa ja toinen Kaiun kisoissa. Kunnan mestaruushiihdoissa hiihtivät kumpikin.

Muistan yhden joulun. Sain uudet Karhun sukset joululahjaksi ja Tapaninpäivänä sukset menivät poikki. Nuoruus-ajan hiihtokilpailumenestyksestä muistuu mieleeni vuodelta 1963 piirinmestaruus alle 14-vuotiaiden sarjassa, myös koulu-ikäisten SM-hiihdot Seinäjoella 1962 ovat jääneet mieleeni, ei niinkään kilpailumenestyksen takia, vaan se, että kotimatalla dieselautoon tankattiin bensiiniä ja sen pois saaminen tankista olikin tempu eikä yö koulun lattiallakaan ollut kovin rauhallinen. Kilpailun voittaja oli **Kuntolan Esko**, myös **Miedon Juha** oli palkinnon saajien joukossa. Varsinais-Suomen maakuntaviestin voitti Someron Esa vuonna 1967, olin mukana 18-vuotiaiden poikien osuudella. Piirinmestaruusmitaleita sain nuorten sarjoissa useampia.

Vasta armeija-aikoina tutustuin suunnistuksen saloihin, se perustui silloin hyvään juoksuvauhtiin enemmän kuin suunnistustaitoon. Helsingin varuskunta-alueen kisoissa kuitenkin olin yllättäen kolmas. Pääsin armeijasta pois 17-vuotiaana vuonna 1967 ja aliupseerikoulun kurssivihossa kohdallani olikin maininta ”vietti leikkipyssykautensa armeijassa”.

Isäni oli voitelumestarina puusuksiaikaan. Vuonna 1974 Falunissa, Ruotsissa aika moni kilpahiihtäjä hiihti viimeiset hiihtonsa puusuksilla.

Metsätyönjohtajakoulussa Rajamäellä opettajani **Seppo Väisänen** vasta opetti minulle suunnistuksen taitoja, joita työelämässäni tarvitsin. Työni kävi myös harjoituksesta. Työpaikkani vuodesta 1972 alkaen on ollut Mustialan yhteismetsä, jos-

ta jäin eläkkeelle vuonna 2014. Tosin tälläkin hetkellä, eläkkeellä ollessani, päivitän yhteismetsän metsätaloussuunnitelmaa kauniina päivinä.

Kilpaurheilun jäi muutamiksi vuosiksi hieman tauolle perheen ja poikien ollessa pieniä, mutta pikkuhiljaa se virisi uudestaan. Jukolan viestin Lounais-Hämeen Rastin joukkueissa olen juossut vuodesta 1974. Tähän mennessä on väliin jäänyt 3 viestiä. Syinä kerran kummityön häät ja kaksi kertaa polvi. Ikämiessarjoissa on tullut muutamia SM-mitaleita, parhaana saavutuksena mestaruus v 2013.

Hiihdossa asuinpaikkani seura on Tammelan Ryske. PM-mitaleita on lukematon määrä. SM-kisoissa kirkkain mitali on saavuttamatta, mutta hopeita ja pronssimitaleita on tullut. Veteraanien MM-hiihtoihin ainoan kerran vuonna 2016 osallistuneena, saavutin yhden pronssin ja kaksi neljättä sijaa henkilökohtaisilla matkoilla. Viestissä heltisi kultamitali hyvien hiihtäjien mukana.

Ammatin mukana kuvaan astuivat jo vuonna 1971 Metsätaitokisat, joista kesäisin on irronnut kaksi hopeamitalia ja talvikisoista kolme kultamitalia sekä aiemmin nelihenkisistä viesteistä PIMUN eli Pirkanmaan metsäurheilun joukkueessa useita mestaruuksia.

Reserviläiskilpailuihin olen osallistunut aiemmin maasto-, partio- ja kolmiottelukisoihin niin piiri kuin SM tasolla.

Kalevan Kierroksen olen kiertänyt vajaan kolmenkymmenen vuoden takaa 4 kertaa, sijoittuen kokonaiskilpailussa 10-20 sijojen tienoille

Varsinaista totista harjoittelua en ole harrastanut muuta kuin Saariselän leireillä Itsenäisyyspäivän aikoina 1980 ja 1990 luvuilla. Alkavan kaakoksen sekä revontulien loisteessa meillä oli tapana mennä linja-autolla seuran väellä viikoksi hiihtämään, tavoitteena oli 500 km ja vasta sen jälkeen monotansseihin. Tammelas-

sa olen ollut Ryskeen johtokunnassa varmaan 30 vuotta ja rahastonhoitajana 20 vuotta. Hiihtokoulun rehtorina olen toiminut pitkiä aikoja. Keinolumen teko on ollut yhtenä harrastuksena syksyisin pakkasten tultua noin parinkymmenen vuoden ajan. Etelässä hiihtokelit olisivat olleet hyvinkin lyhyet muutamina viime vuosina ilman keinolumilatuja. Erilaisten kilpailujen ajanotto- ja järjestelytehtävät ovat vieneet vapaa-aikaani. Hiihtoliiton parhaan piirin eli Hämeenpiirin johtokunnassa olen ollut noin 30 vuoden ajan, josta puheenjohtajana 4 vuotta.

Surullisen kuuluisana hiihtotalvena 2001 olin talvella yleisen sarjan SM-viestissä seuramme kolmen alle 20-vuotiaan hiihtäjän kanssa, ja saman vuoden syksyllä yleisen sarjan suunnistusviestissä mukana.

Olen jo muutaman vuoden suunnitellut vähentäväni tätä vapaaehtoista järjestötoimintaa, mutta ilmeisesti en osaa kieltäytyä tarjotuista tehtävistä. Tämä sukuneuvoston jäsenenä olen on kohtuullisen tuore harrastus noin kaksi vuotta, veteraanikuorossa olen laulanut reilun vuoden ajan. Sekä edellä mainitut harrastukset että Tammelan Karjalaseuran tehtävät, liiton kesäjuhlien kanssa menevät harmikseni pahasti päällekkäin Jukolan viestin kanssa.

Tämänlaisia muisteluita olen päässäni pyöritellyt liikunnallisten harrastusten puitteissa talvea odotellen. Toivottavasti kevätkesällä leikattu polvi antaa hiihtää, kun menneenä kesänä ei juoksuaskeleita voinut ottaa. Jos olisi pitänyt kirjoittaa niistä huonosti menneistä hiihdoista tai eksymisistä suunnistuksissa tästä tarinasta olisi tullut todella pitkä.

Olen saanut liikunnan kautta kokea monia miellyttäviä hetkiä sekä tavata paljon muita mielenkiintoisia, persoonallisia liikunnan harrastajia. Liikunnan iloa kaikille lehtemme lukijoille!

EDWARD VESTERINEN – linjapuolustaja amerikkalaisessa jalkapallossa

Teksti Mikko Vesterinen • Kuvat Edward Vesterisen arkisto

Amerikkalainen jalkapallo ei ole kymmenen suosituimman urheilulajin joukossa Suomessa. Siitä huolimatta se viehätti **Edward Vesteristä** hänen mieltiesseen, mitä lajia alkaisi harrastamaan. Netistä löytyneet videot herättivät kiinnostuksen siinä määrin, että hän otti yhteyttä Helsingissä pelaavaan Roosters-seuraan ja kertoi kiinnostuksestaan. Nuorukainen toivotettiin tervetulleeksi seuraan.

Menestystä tuli heti, hän voitti SM-hopeaa Roostersin riveissä 2015 15-vuotiaiden sarjassa.

Vuonna 2016 tuli nuorten SM-mestaruus sekä Pohjoismaiden mestaruus 17-vuotiaiden ja 19-vuotiaiden sarjoissa. Vuonna 2017 Edward siirtyi Roostersin miestenjoukkueen aloituskokoonpanoon (ainoana 17-vuotiaana), sekin kausi tuotti mestaruuden. Samana vuonna hänet valittiin vuoden nuoreksi. Sarja jatkui tänä vuonna, Roosters voitti jälleen miesten SM-mestaruuden. Pohjoismaiden U19-sarjassa tuloksena oli toinen tila, semifinaaliottelussa Edward palkittiin ottelun parhaana pelaajana. Varsin vakuuttavaa toimintaa.

Nuoruuden Edward vietti Vuosaa-ren Rastilassa. Silloin kuvioissa ei ol-

lut niinkään urheilu vaan musiikki. Hän aloitti 7-vuotiaana tunnetussa Cantores Minores -poikakuorossa jatkaen sitä vuoteen 2017 asti. Urheilu tullessa mukaan ohjelmaan ei molemmille harrastuksille enää vaan ollut aikaa. Kouluna oli Helsingin ranskalais-suomalainen koulu. Kie-livalikoimaan kuuluu myös latvia, se kun on äidin kieli. Äiti on kotoisin Riasta. Reino-isän suku on taas Suomenjoelta Savon haarasta. Lapsena Edward kävi aina kesäisin Suomenjoella, erityisesti uintiretket ovat mieleisiä muistoja. Äidin sukua Riassa taas käydään katsomassa etenkin joulun ja uuden vuoden aikoihin, toki myös kesäisin Jurmalan hiekkarannat ovat tulleet tutuiksi. Kun kysyn suomalaisen ja latvialaisen joulun eroista, Edward toteaa, että se on tosi yleinen kysymys. Latviassa ei ole laatikoita eikä kinkkua, sen sijaan syödään täytettyjä piirakoita ja herneitä pekoni-

kastikkeella, kaalia ja makkaroita sekä inkiväärileipää.

Latvia väittää myös olevansa ensimmäisen joulukuusen kotimaa.

Edwardin tulevaisuuden suunnitelmat on selvillä, ensi keväänä ovat ylioppilaskirjoitukset ranskalais-suomalaisessa lukiossa, sen jälkeen armeija Urheilukoulussa ja sitten Yhdysvaltoihin Coastal Caroline University -yliopistoon. Viime kesänä Edward teki kierroksen eri yliopistoissa hakien urheilustipendiä. Hakijoita oli niin Euroopasta kuin itse Yhdysvalloista ja hän sai pelinäyt-
töjen perusteella stipendin edellä mainittuun yliopistoon. Tavoitteena on edetä kausi kerrallaan ja katsoa omat rajat niin urheilun kuin opiskelujenkin muodossa. Jokavuotiset tutkinnot pitää suorittaa hyväksytyksi, muutoin yliopistosta lentää ulos, pelkillä urheilusaavutuksilla opiskelustipendiä ei voi pitää yllä.

Mikkeli odottaa Vesterisiä

Sukututkimus on mielenkiintoista, sen tiedän omastakin kokemuksesta. Monella meistä on loputon tiedonjano ja halu tietää juuristaan, esi-isistään ja -äideistään. Joskus sukututkimus tuo esiin yllättäviä seikkoja, hauskoja yksityiskohtia ja elämänpituisia tarinoita, joita on mukava jakaa muillekin ihmisille.

Vesteristen Sukuseura järjestää sukujuhlan Mikkeliissä heinäkuussa 2019. Toivotan kaikki tervetulleiksi kaupunkiin. Mikkeliissä luonto on kaikkialla läsnä, sinisenä kimmeltävä Saimaa inspiroi meitä. Arvostamme puhdasta vettä ja metsiämme, mutta osaamme ajatella myös urbaanisti. Olemme erinomainen yhdistelmä kaupunkia ja maaseutua.

Metsistä kun tuli puhetta, en malta olla nostamatta mielenkiintoista taustaa Vesterinen-nimestä, joka todetaan sukuseuran nettisivuillakin: Pohjana on latinalaisperäinen nimi Silvester, joka tarkoittaa metsistäntyttä. Tämä anekdootti innostakoon meistä jokaista ajattelemaan sanojen ja nimien taakse. Jokaisella on tarinansa, jokaisella suvulla on historiansa. Ja Vesteristen tarina on varmasti täynnä mielenkiintoisia käänteitä tulevaisuudessakin.

Tervetuloa Mikkeliin!

Kaupunginjohtaja
Timo Halonen

Kesän 2019 sukukokous Mikkeliissä

Tervetuloa Mikkeliin heinäkuun 6.–7. päivä. Lauantaina 6.7. tutustumme Mikkeliin ja ympäristöön, sunnuntaina 7.7. vuorossa on sääntömääräinen sukukokous. Tarkemmat tiedot kevään 2019 kirjeessä. Varaa aika kalenteristasi jo nyt. Tervetuloa mukaan!

Toivottaa Vesteristen sukuneuvosto

Kuva: Harri Heinonen

Henkilökuvassa reggae-muusikko Panu Vesterinen

Teksti Tiia Vesterinen ja Panu Vesterinen • Kuva Panu Vesterinen

Reggae on afrikkalais-karibialainen musiikkityyli, joka syntyi 60-luvulla Jamaikalla, kun slummeista haluttiin ääni kuuluviin kertomaan rikollisista ja köyhistä oloista. Reggaen teki maailmanlaajuisesti tunnetuksi jamaikalainen **Bob Marley**. Suomessa reggae on noussut koko kansan musiikiksi 2000-luvun alussa, vaikkakin sen katsotaan tulleen suomeen jo 1970-luvulla. Vesteristen Viestin haastattelema **Panu Vesterinen** kertoo oman tarinansa reggae-muusikkona.

Aloitin musiikin tekemisen vuonna 2008, jolloin aloin tuottamaan itsekseni reggae-musiikkia inspiroituneena jamaikalaisesta reggaesta, sekä siitä jalostuneesta, pelkistetyimmästä dub-tyylisuuntauksesta, jossa rumpujen ja basson rytmikka korostuu. Poorman Dub Sound on perustamani kansainvälinen reggae-musiikkiin erikoistunut tuotantoryhmä, jonka kotipaikka on Tampereella. Yhtye syntyi vuonna 2013 yhdessä **David Kötelekin** kanssa, kun aloimme tuottamaan rytmejä monille eri artisteille ympäri maailmaa. Olemme tuottaneet musiikkia mm. useiden jamaikalaisartistien kanssa kuten **Earl 16**, **Ricky Benz** ja **Bamboo Kallum**. Kappaleita on syntynyt myös brittiläisten **I-Mandalan** ja **Sally Jane Hurstin**, uruguayilaisen **Pirata Boingin**, trinidadilaisen **Jah Bamin** sekä lukuisten suomalaisten artistien kuten **Iida Sams**, **Juju**, **Soppa** ym. kanssa.

Keikoilla esiinnyimme useiden eri artistien taustalla myös **Poorman Fyah Band** nimellä. Oma roolini yhtyeessä on toimia tuottajana, eli alkuidea ja sävellys tulee yleensä minulta kotistudiossani. Bändissä toimin keikoilla kosketinsoittajana. Yhtyeessä soittavat itseni lisäksi Iida Sams (laulu/melodica), David Köteleki (rummut), **Vova** (basso), **Jussi Hakala/Micho Dread** (kitara), **Kausemus** (percussiot/saksofoni) sekä vierailevia muusikoita tilanteen mukaan. Studiotuotannossa Suomenlinnan studiolla on ollut mukana lukuisia vierailevia muusikoita mm. Sound Explosion Bandista. Keikkailemme satunnaisesti, eli joka kuukausi ei ole välttämättä keikkoja, mutta joinakin kuukausina voi olla useampikin esiintyminen. Olemme esiintyneet mm. One Love festivaalilla englannissa ja kotimaassa mm. Helsingin Tavastialla ja Tampereen Klubilla, sekä useissa eri tapahtumissa ympäri maan.

Vuonna 2014 julkaisimme 10” tuumaisena vinyylinä kaksi levyä Earl 16 ja I-Mandalan kanssa, sekä 7” tuumaisen vinyylin I-Mandalan ja Iida Samsin kanssa. Vuonna 2016 julkaisimme vinyyli LP:n 'Roots Mash Up' ja vuonna 2017 digitaalisen 'March With Jah' pitkäsoiton. Vuonna 2018 julkaisimme yhteistyössä Studioredin kanssa digitaalisesti Jah Bamin 'Confidence Without Ego' albumin. Lisäksi olemme julkaisseet digitaalisesti useita yksittäisiä singlejä sekä musiikkivideoita. Biisien taustarytmit tulevat minulta. Laulajat tekevät itse sanoitukset ja sovittavat kappaleet tekemääni rytmiin. Lopullinen tuotanto tapahtuu Suomenlinnassa yhteistyönä Studiored tuottaja Micho Dreadin kanssa.

Musiikki on minulle elämäntapa, josta välillä saan rahaa. Pääosin kuuntelen vain reggae-musiikkia, mutta muitakin genrejä tulee myös mielenkiinnosta seurattua hieman. Esi-kuviani ovat jamaikalaiset tuottajat kuten, **King Tubby**, **Scientist** ja **Lee Perry**, sekä lukuisat eri reggae-yhtyeet esim. Bob Marley & Wailers. Tällä hetkellä tuotamme Iida Samsin kanssa suomenkielistä reggae-albumia, jonka julkaisu sijoittuu keväälle 2019. Työstämme myös useita yksittäisiä single-kappaleita useille eri artisteille. Musiikiani löydät Spotifysta ja tervetuloa myös keikoillemme! Esiintymisistämme löydät tietoa Facebookista: facebook.com/poormandubsound/.

Toni Vesterinen – Töölön seurakunnan pääsuntio

Teksti Mikko Vesterinen • Kuvat Mikko Vesterinen ja Toni Vesterisen arkisto

Sukuseuran pitäessä juhlaansa kesällä 2018 Helsingissä, sunnuntiaamun ohjelmaan kuului vapaaehtoinen jumalanpalvelus yhdessä Suomen tunnetuimmassa kirkossa, Temppeliaukion kirkossa, joka on Töölön seurakunnan kirkko. Kun tuli ilmi, että seurakunnan pääsuntiona toimii Toni Vesterinen, päätti sukuneuvosto yrittää haastattelua Viestiin. Se onnistuikin marraskuussa.

Toni on syntynyt Keminmaalla, mutta perhe muutti Lahteen hänen ollessa pieni – lapsuus ja nuoruusaika kuluivat siellä. Tonin lisäksi perheeseen kuului kaksi vuotta vanhempi veli ja vuotta nuorempi sisko. Äiti on edelleen elossa Lahdes-sa, sisar asuu nykyisin Orimattilassa ja veli Raision suunnalla. Toni kuuluu Savon sukuhaaraan.

Aikuisuus Eurassa

Nuorena Toni oli kiinnostunut kuvataiteista ja musiikista, koulu sujuikin

musiikkiluokilla. Hän opiskeli graafista alaa ensin Jyväskylässä jatkaen sitten Helsingissä alan teknikoksi. Valmistumisen jälkeen vuonna 1998 työ vei Euraan, jossa on iso pakkausteollisuuden keskittymä. Toni työskenteli Åkerlund & Rausing Oy:n Kauttuan painotalossa, jossa tuotettiin kartonkipakkauksia kuluttajamarkkinoille, kuten elintarvikepakkauksia kauppojen hyllyille.

Kauttuan historialliseen ruukinpuistoon kunnostettiin kodiksi myös **Antti Ahlströmin** vanhimman tyt-

tären, **Tyra Bärgin** rakennuttama ateljeetalo Villa Grandell. Sinne perustettiin perhe, Toni meni naimisiin 2001. Hänellä on yksi murrosikäinen poika. Vaikka Toni on eronnut ja asuu nyt Helsingissä, välit ex- vaimoon ja poikaan ovat hyvät. Kauttuan koti on edelleen muun perheen käytössä. Poika myös vierailee säännöllisesti isän luona Helsingissä.

Toni siirtyi 11:n painotalovuoden jälkeen opettamaan graafista alaa. Hän siirtyi vuoden päästä opetuksen kehitysohjon, jossa sitten vie-

Toni Vesterinen Weerbergissä Tirolessa.

rähtikin useita vuosia. Työhön liittyi paljon matkustamista, kehityshankkeiden rahoitus oli työlästä ja ammattillisen koulutuksen rahahanat tiukalla. Aluepoliittisista syistä esimerkiksi Savossa Euroopan aluekehitysrahaa oli helpompi saada kuin ruuhkasuomessa. Suomessa noudatetaan myös pykälää hyvin tarkasti, mikä lisää hankkeiden vetäjien työkuormaa.

Kun kolme isoa kehityshanketta päättyi 2013, hän päätti pitää väli vuoden. Ammattiopettajan työ ei kiehtonut ja avioeron myötä päätös Helsinkiin muuttamisesta syntyi. Helsingissä tuttava tarvitsi apua hautaustoimissaan. Vaikka aikaisempi työelämä oli ollut teollisuuden ja ammattiopetuksen puolella, pystyi sitä hyödyntämään myös hautausalalla – Toni kiinnostui alasta ja ha-

lusi kehittää ja laajentaa toimintaa. Hän on edelleen osakkaana Töölön hautaustoimistossa. Koulutukseen vahvasti uskovana hän päätti tuolloin suorittaa suntion ammattitutkinnon.

Ura suntiona ja hautaustoiminnassa

Suntion ammattitutkintoon kuuluu osana käytännön harjoittelu seurakunnassa. Toni käveli TempPELLIAUKION kirkkoon ja kysyi harjoittelupaikkaa ja sai sen. Valmistumisen jälkeen Töölön seurakunnalla oli tilapäisesti aina tarvetta suntiolle ja pian häntä pyydettiin seurakunnan pääsuntiosi, suntioiden esimieheksi edellisen pääsuntion jäädessä eläkkeelle. Tällä hetkellä hän on 15:n virkasuntion ja 20:n tarvittaessa töihin tulevan sun-

tion esimies. Nämä suntiot tekevät päivittäisen työn kirkoissa, mutta Toni osallistuu erityistilaisuuksiin. Esimiehenä Toni on korostanut alaisilleen suntion työn tärkeyttä ja sen arvostamista. Etenkin TempPELLIAUKION kirkon konsertit vaativat hyvää äänitekniistä osaamista. Ensi vuoden alussa myös Meilahden seurakunta yhdistyy Töölön seurakuntaan, joka tuo seurakuntaan lähes 12 000 uutta jäsentä. Lisäksi Pasilan alue kasvaa tulevaisuudessa rakennustöiden edistyessä, tälle alueelle lasketaan tulevan 15 000 asukasta lisää.

TempPELLIAUKION kirkko on Suomen suosituin arkkitehtuurikohde, vuosittaisen kävijämäärän ollessa lähes 900 000. Kesäisin päivittäisiä vierailijoita on yli 10 000. Kaksi vuotta sitten otettiin käyttöön pieni sisäänpääsymaksu, mikä on taannut Töölön seurakunnalle mukavat lisätuotot. Muutoinkin seurakunnan talous on ollut vakaalla pohjalla aikaisempien testamenttilahjoitusten ansiosta, varat on säätiöity tai sijoitettu viisaasti esimerkiksi Kristakotiin, joka on vanhusten asumisyksikkö Kruununhaassa (kokonainen talo). Seurakunnan varoilla on palkattu viime vuosina useita henkilöitä työskentelemään kokopäiväisesti perheneuvontatyöhön ja mm. Meilahden sairaalaan.

Töölön seurakunnalla on myös toinen kirkko, Töölön kirkko, Tope-liuksenkadulla lähellä Töölön toria. Meilahden yhdistymisen jälkeen seurakunnalle tulee kolmas kirkko, Meilahden kirkko Pihlajatiellä.

Pasilan Triplan valmistumisen yhteydessä sinne tulee myös seurakuntakeskus.

Seurakunnan rooli

Helsingissäkin seurakunnat ovat erilaisia keskenään. Kirkkoherralla on iso rooli seurakunnassa, toki muidenkin tekijöiden panos näkyy toiminnassa. Etenkin TempPELLIAUKION tunnettu muuntautuvana kirkkona. Siellä pidetään myös paljon erilaisia tilaisuuksia, etenkin konsertteja. Il-takonsertteja kirkossa järjestetään vuositasolla noin 200 tunnettuuden,

hyvän sijainnin ja hyvän akustiikan ansiosta. Joulua kohden mentäessä illat ovat yhä varatumpia ja esiintyjät ovat todella korkeatasoisia. Konsertit voivat olla joko maksuttomia tai maksullisia – seurakunnan vuokra muuttuu tilaisuuden luonteen perusteella. Anekdoottina mainittakoon, että esimerkiksi Sibelius-Akatemian on halvempi käyttää kirkkoa Musiikkitalon sijaan.

Jumalanpalvelukset ovat nykyisin aina messuja eli niissä tarjotaan ehtoollinen. Seurakunta on ajoittanut palvelukset niin, että TempPELLIAUKION kirkossa messu alkaa sunnuntaisin klo 10 ja Töölön kirkossa klo 17. Meilahden kirkon messut sijoitetaan näiden aikojen väliin. Keskiviikkoisin klo 18 pidetään TempPELLIAUKION kirkossa lyhyt englanninkielinen ehtoollishetki ja Töölön kirkossa suomenkielinen ehtoollishetki myös keskiviikkoiltain klo 18.

TempPELLIAUKION kirkko

TempPELLIAUKIO oli varattu kirkolle jo vuoden 1906 asemakaavassa. Rakennustöitä ei kuitenkaan aloitettu pitkään aikaan ja paikka toimi mm. lähitalojen pyykinkuvauspaikkana. Vuonna 1932–1933 järjestettiin ensimmäinen arkkitehtuurikilpailu. Siinä ei jaettu ensimmäistä palkintoa, toisen ja kolmannen palkinnon saaneet edustivat perinteistä kirkkoarkkitehtuuria. Tulos ei tyydyttänyt kilpailulautakuntaa.

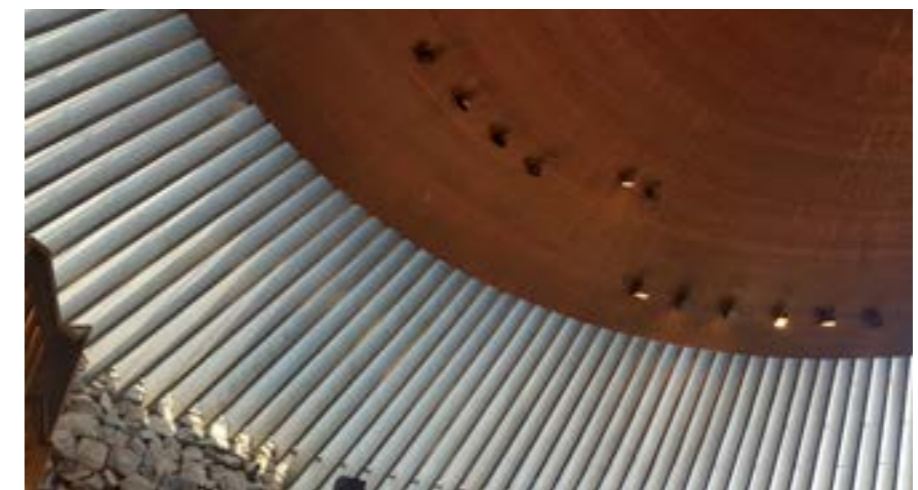
Toinen arkkitehtuurikilpailu järjestettiin 1936. Siinäkin ei jaettu ensimmäistä palkintoa, mutta kolmannen sijan saaneen ehdotuksen pohjalta aloitettiin louhintatyöt 1939. Ne keskeytyivät jo kolmen päivän kuluessa Talvisodan alkaessa. Sodan jälkeen töitä ei jatkettu vaan voimavarat suunnattiin muuhun jälle rakentamiseen.

Kolmas arkkitehtuurikilpailu järjestettiin 1960–1961. Siinä vaatimuksena oli jo, että mahdollisimman suuri osa kalliialueesta voisi säilyttää. Kilpailun voitti ehdotus Kivikirkko, jonka suunnittelijat olivat veljekset **Timo** ja **Tuomo Suomalainen**. Rakennustöiden aloittaminen venyi kuitenkin vuoteen 1968. 60-luvun ilmapiiri ei ollut kovin otollista aikaa sen aikaisessa ilmapiirissä. Se johti mm. seurakuntatilojen karsimiseen.

60-luvun lopulla Biafran nälänhätä oli hyvin vahvasti esillä. Kirkon rakentaminen herätti voimakkaita tunteita ja radikaali 10 hengen Ylioppilaiden Kristillisen Yhdistyksen ryhmä maalasi betonivaluihin 11 kertaa tekstin BIAFRA. Se herätti aikanaan suurta huomiota. Maalarit ilmoittautuivat itse poliisille, he saivat teostaan sakot. Yksi BIAFRA-maalaukset on edelleen näkyvillä kellarituloissa.

Kirkossa on hyvä akustiikka ja katossa kiertää kuparinauhaa 22 kilometrin verran, nauhan välissä on 5 mm rako, mikä absorboi liiallisen kaiun.

TempPELLIAUKION kirkon katossa kiertää kuparinauhaa 22 kilometrin verran.

Loppujen lopuksi kirkko maksoi noin neljä miljoonaa markkaa ja on usein verrattu, että se oli saman kokoisen kansakoulun hinta Helsingissä.

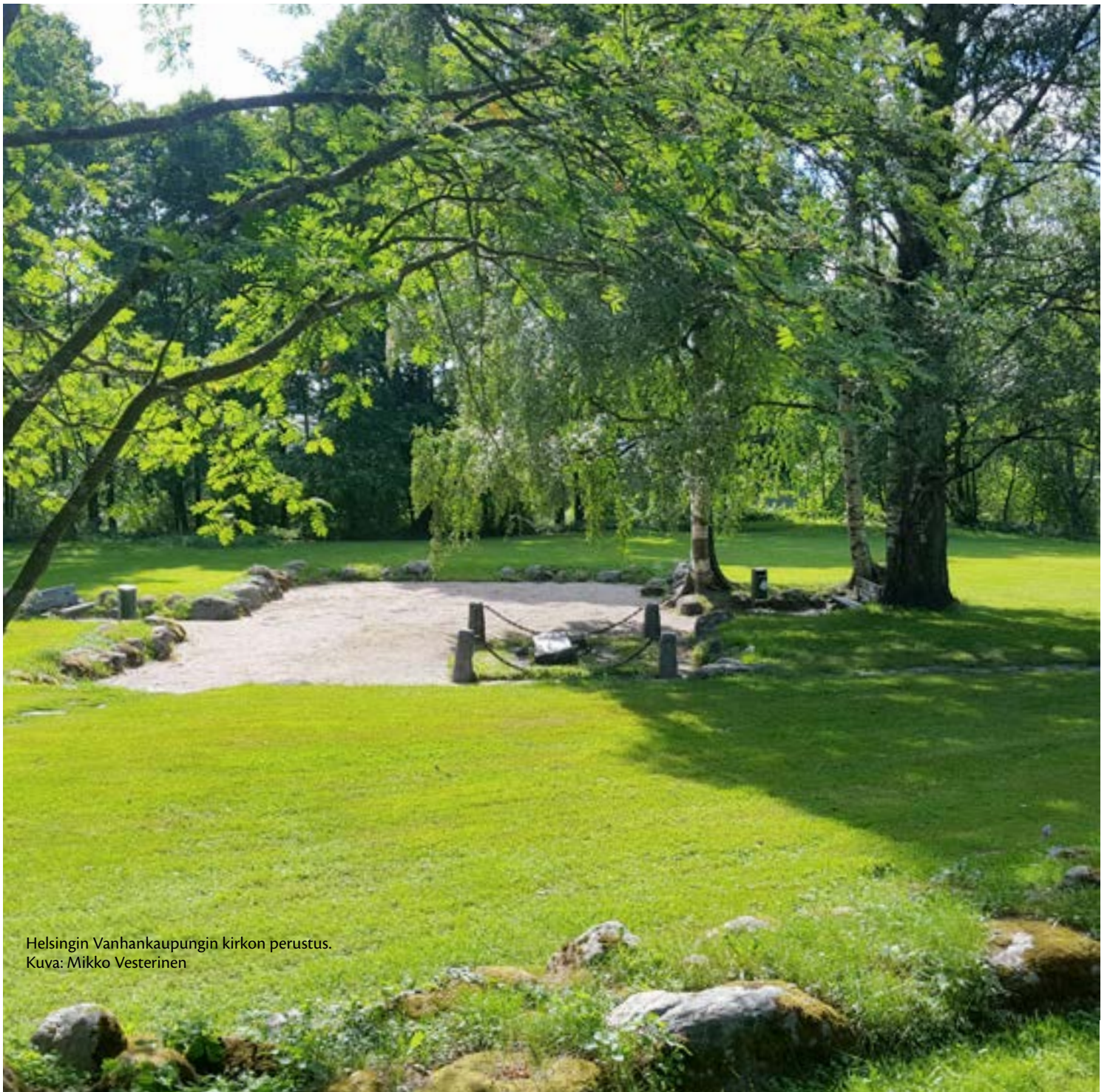
Turvallisuusaspekti on tullut viime aikoina myös työhön mukaan. Kesäkuun sunnuntaina 2017 Toni tuli normaalisti valmistelemaan messua. Koko aukio oli täynnä poliisiautoja mutta suoraan heiltä ei saanut syytä tähän. Tiedotusvälineille kerrottiin, että kyse oli rikoksesta epäillyn etsinnästä. Vasta hieman myöhemmin kerrottiin, että jostakin lähteistä olisi saatu vinkki terroristiuhasta. Koska kirkkoherra oli tuolloin muualla Suomessa, otti Toni kaikki vuorossa olleet puhutteluun ja antoi heille luvan poistua töistä, jos koki pelkoa. Kuukaan ei kuitenkaan lähtenyt. Maanantaina kirkon eteen tuotiin betoniporssaat, jotka on nyt korvattu kiinteillä ajonestopollareilla.

Tulevaisuus

Tonin suunnitelmissa ei ole suuria muutoksia nykyiseen elämään. Hän viihtyy Helsingissä ja nykyinen työ hautaustoimistossa ja pääsuntiona tyydyttää. Nyt ehtii tekemään asiat riittävän hyvin.

Vapaa-aikana Toni harrastaa vuoristovaelluksia, viime kesänä hän ehti kolme eri kertaa Itävaltaan vaeltaamaan. Jos hän jättäisi nykyisen työn eikä tarvitsisi miettiä taloudellisia asioita, Toni kertoi, että varmaan hän muuttaisi Alppimaisemiin pysyvästi. Mielenkiinnolla hän toteaa, että pienet kylät ja kaupungit säilyvät elinvoimaisina eikä Suomessa vallalla olevaa suuruuden ongelmaa näytä olevan.

Siellä perinteet ovat vahvoja ja perheyhteisöt toimivat. Perimysjärjestys on usein se, että vanhin poika saa tilan itselleen, mutta se tuo mukanaan vastuun, että vanhemmasta sukupolvesta kuuluu huolehtia samalla. Suomessa huolehtaa nykyinen vanhusten hoidon surkea taso. Toni toteaa pilke silmäkulmassa, että hän haluaa vanhetessaan vaeltaa vuoristoon ja kadota jonnekin rotkoon, kun lähden aika on.

Helsingin Vanhankaupungin kirkon perustus.
Kuva: Mikko Vesterinen